

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΙΜΑΙΡΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

M

ΕΣΑ εις τὸ δωμάτιον, εις τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ ὁποίου ὁ γάμος τῆς παρθενικῆς πνοῆς καὶ τῆς ὁσμῆς τοῦ μενεξέ γεννᾷ τὰ μῦρα καὶ τὴν εὐωδίαν, κοιμᾶται ἡ κόρη ἢ ἄθρᾶ, ἡ τελειοτέρα ἐκπροσώπησις τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ.

Τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνέχει τὸ κεντητὸν προσκέφαλον, τοῦ ὁποίου τ' ἄκρα προσκλίνουν ὡς νὰ ποθοῦν ν' ἀσπασθοῦν τὰς παρθενικὰς παρειάς.

Τὸ χέρι, μὲ τὰς γραμμὰς τὰς ὁποίας θὰ ἐξήλευεν ὁ γλύπτης διὰ τὸ ἔργον τῆς φαντασίας του, ὑποστηρίζει τὴν κεφαλὴν καὶ μεταξὺ τῆς παρειᾶς καὶ τῆς παλάμης σχηματίζεται καμπύλη ὡς ἀποτελοῦσα φωλεάν εις τὴν ὁποίαν κατέφυγεν ἔσμός ἀοράτων φιλημάτων.

Ἄξιον πλάσιον τοῦ προσώπου ἡ μαύρη καὶ πλουσία κόμη, μία κόμη σκοτεινὴ ἀλλὰ φωτίζουσα τὸ σκότος, διαχύνεται ἐπάνω εις τὰ τρίχαπτα τῆς Βαλάνσης, καὶ τὰ βελουδα τοῦ προσκεφαλαίου ὡς νὰ φθονοῦν ἐκεῖ μέσα τῆς τὴν συνέχειάν των.

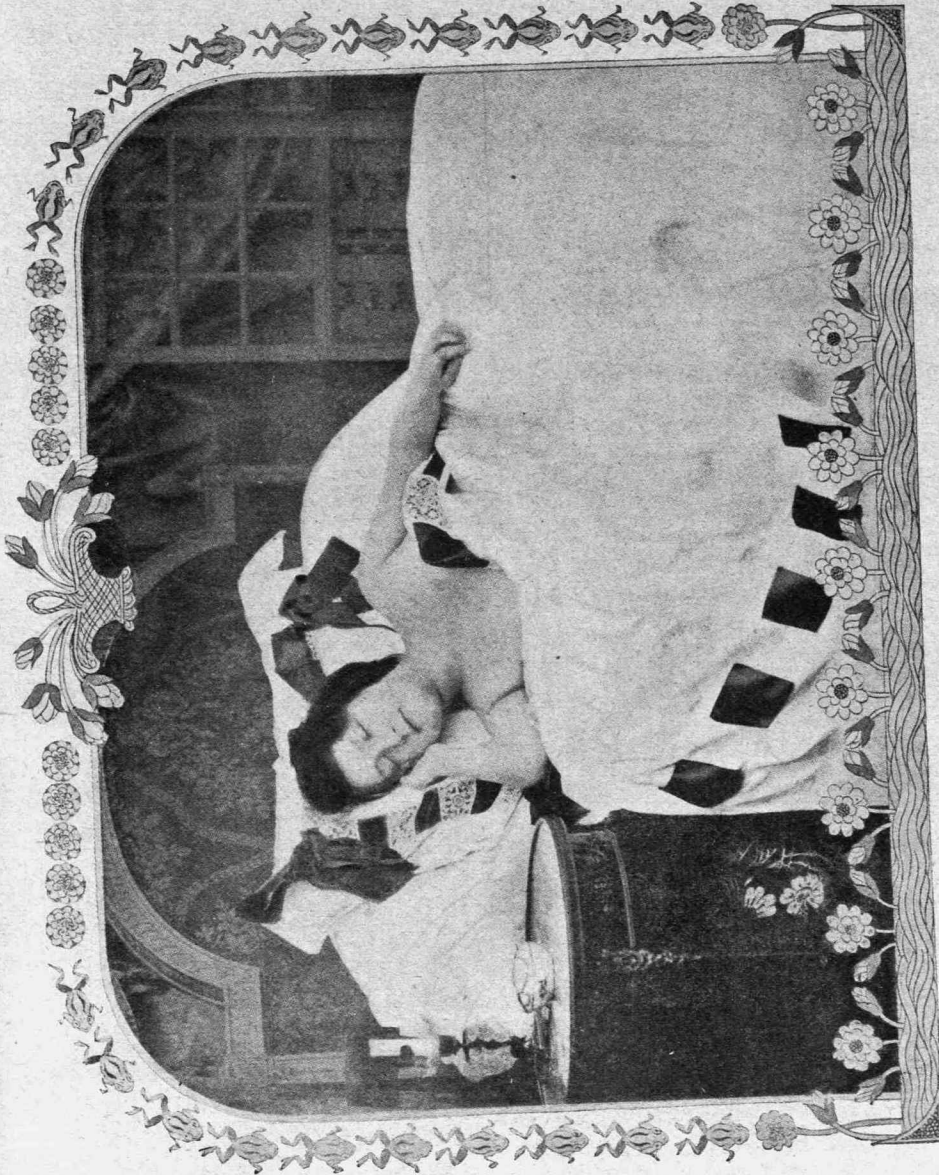
Ἀπὸ τὰ τεχνικὰ φαντώματα, χίλιοι ὀφθαλμοὶ προβάλλουν, κατασκοπεύοντες τὴν ἀγνὴν καλλονὴν καὶ ἐπιτηροῦντες ὅπως ὁ δράκων τοῦ παραμυθιοῦ τὸν ἀθῶν ὕπνον.

Γύρω εις τὸ πλάσιον τῆς ὠραίας κοιμωμένης οἱ κάκτοι κρυφομιλοῦν μεταξὺ των καὶ ἀνταλλάσσουν τὰς ἐντυπώσεις των, ἐνῶ τὸ ἡλιοτρόπιον τὸ ἐρωτευμένον μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπόλλωνα ἀνοίγει κατάπληκτον τὸν ἕνα τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ παρακολουθεῖ περίεργον τὴν μυστικὴν συνδιάλεξιν.

Τὶ νὰ διηγοῦνται ἄρᾳ γε οἱ κάκτοι μεταξὺ των, καὶ ποῖαν ἀρμονίαν ἀγνώστου γλώσσης ν' ἀναλύη εις τὴν εὐωδὴ ψυχῇν του τὸ ἐρωτευμένον ἡλιοτρόπιον ;

Τί ἄλλο παρὰ τὸ πρῶτον ὄνειρον τῆς κόρης, τὸ ὄνειρον τὸ γεμάτον ἀπὸ τῆν ποίησιν τῶν ἀγνώστων πόθων καὶ τῆν λατρείαν τοῦ ἀφθάστου

✱ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ✱

ιδανικοῦ, τὸ ὄνειρον τὸ ἀντικατοπτρίζον τὸν φανταστικὸν κόσμον καὶ ἀντανακλοῦν τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν.

Ἡ κόρη ὄνειρεύεται !

Εἰς τὸν κόσμον τὸν συγκεχυμένον καὶ ἀκατάρτιστον, εἰς τὸ χάος αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει διάρκειαν δευτερολέπτου καὶ ἔκτασιν αἰῶνος, εἰς τὴν σύγχυσιν τοῦ χρόνου καὶ τῶν τόπων, εἰς τὸν ὕπνον τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐγρήγορσιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φαντασίας, νά ! ξεχωρίζεται τώρα μία ἰδέα καὶ μία φανταστικὴ ἔννοια.

Ἡ κόρη ὄνειρεύεται !

Πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ τὸν συνήντησεν εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν, τὸν ἀνθρωπὸν ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ δι' αὐτὴν τὸν ἰδεώδη τύπον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ.

Καὶ τὸν ἐπαναβλέπει τώρα εἰς τὸ ὄνειρόν της, τελειότερον ἀκόμη ἀφ' ὅ,τι τὸν εἶδε καὶ τὸν ἤκουσε πραγματικῶς πλησίον της.

Ἡ φαντασία τοῦ ὄνειρου τὸν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ πυκνὸν της διυλιστήριον καὶ κάθε μόνιον πραγματικότητος ἀπέμεινε καὶ ἀπερρίφθη καὶ παρουσιάζεται τώρα αὐτὸς ἀκριβῶς ὅπως τὸν ἐπόθει ἡ νεανικὴ της φαντασία.

Εἶναι ἐμπρὸς της ὁ ξανθὸς ποιητής, καὶ οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του ἀντανακλῶνται εἰς τοὺς μαύρους ἰδικούς της, συνεχίζοντες τὸ ἤλεκτρικὸν ρεῦμα τὸ ὁποῖον ἐνώνει τὰς καρδίας των.

Τῆς ὁμιλεῖ.

Τῆς εἶχεν ὁμιλήσῃ καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν, ὅταν εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς μικρᾶς μυροβόλου αἰθούσας, ἐνώπιον ἐνὸς σιγηλοῦ κλειδοκυμβάλλου, τὸν ἐγνώρισε κατὰ πρῶτον. Τότε αἱ φράσεις του ὑπῆρξαν τετρισμένοι φράσεις ἀβρότητας, εἰς τὴν πεζότητα τῶν ὁποίων, μία μυστηριώδης εὐγλωττία ὡς νὰ ἤκούετο λεληθότως.

Τῆς εἶχεν ὁμιλήσῃ καὶ τῆς εἶπεν ὅ,τι λέγεται συνήθως εἰς τὴν πρώτην γνωριμίαν, ἐν ἐσπερίδι καθ' ἣν λέγονται τὰ πάντα χωρὶς νὰ λέγηται τίποτε.

Ἀπὸ τὴν συνδιάλεξιν ἐκείνην εἶχε διατηρήσῃ ἡ κόρη τὴν ἀρμονίαν τῆς φωνῆς καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεως.

Ἐπὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καμμία φωνὴ δὲν τῆς εἶχε κάμη ἰδιαιτέραν αἰσθησιν καὶ εἰς καμμίαν ἀρμονίαν ἄλλην δὲν εἶχον ἀνακρουσθῆ αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως καὶ αἱ κοινότεραι λέξεις ὡς νὰ ἐδανείσθησαν ἄλλην μουσικὴν καὶ ἡ πεζοτέρα φράσις ὡς νὰ προσέλαθεν ἄλλα χρώματα καὶ ὡς νὰ ἐξωγραφῆθη δι' ἄλλου χρωστήρος.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤσθάνθη μίαν φρικίαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἐνόησεν αὐτὴ ἡ ἄπειρος καὶ ἀμάθητος κόρη, ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξε μία ἐπίσημος στιγμὴ τοῦ βίου της.

Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον, μόνη εἰς τὸ μικρὸν της δωμάτιον ἤπλωσε τὸ καταπεπονημένον σῶμα εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκεῖνον εἶδε πάλιν πρὸ αὐτῆς.

Και τῆς ὠμίλει τώρα μίαν γλῶσσαν ἁρμονικὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδέσμευε καμμία στενοχωρία καὶ ἡ ὁποία ἐξέφραζε νοήματα καὶ εὐνοίας τὰς ὁποίας ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἀκούσει.

Γονυπετῆς πρὸ αὐτῆς, μὲ τὴν χεῖρα τῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν του, μὲ τὸ βλέμμα φλέγον καὶ τὰ χεῖλη τρέμοντα, τῆς ὠμίλει διὰ τὴν ἀγάπην των τὴν παλαιάν—ἀγάπην ὀλίγων ὥρων—τὴν ἀγάπην των ἡ ὁποία ὡς νὰ ἀριθμῆι ζωὴν αἰώνων.

—“ὦ! σ' ἀγαπῶ, τῆς ἔλεγεν. Αἰσθάνομαι ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ μοῦ κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμες σύ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐγεννήθην εἰς τὸν κόσμον μὲ αὐτὸν τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν προορισμόν, νὰ σ' ἀγαπήσω, νὰ σοῦ προσφέρω μίαν ζωὴν ἡ ὁποία εἶναι ὅ,τι προχειρότερον εἶχα νὰ δώσω ὑπὲρ τῆς ἀγάπης σου. Ζῶ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ γύρω μου ἡ ἀναπνοή σου καὶ νομιζῶ ὅτι δὲν θὰ εὕρισκα τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μου ἂν δὲν ἦσαν ὁδηγοί μου τὰ ὠραῖά σου μάτια. Ὅταν ἡ καρδιά μου ξηραίνεται ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ κόσμου ἡ ὁποία μαραίνει τ' ἄνθη καὶ πυρπολεῖ τὰ φύλλα, ποθῶ νὰ κλίνω πρὸς τὰ χεῖλη σου διὰ ν' ἀναπνεύσω τὴν δρόσον των, ἀπὸ τὴν δρόσον τὴν ἀθάνατον τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὴν τὴν φωτιάν ἡ φύσις. Ὅταν εἰσορᾷ εἰς τὰ ὄψα μου ἡ πεζότης τοῦ κόσμου, καὶ διυλίζεται δι' αὐτῶν ἡ κακία καὶ ἡ συκοφαντία καὶ ἡ καταφορά, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀκούω ὀμιλοῦσαν διὰ νὰ μὲ διαπεράσῃ ἡ ἁρμονία τῶν λόγων σου καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ ἕως εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὸ μέλος τὸ ὁποῖον ἀποκοιμίζει τοὺς πόνους καὶ βαλσαμώνει τὰς πληγὰς, ὁ τόνος ὁ ὁποῖος ἐνδυναμώνει τὸ θάρρος καὶ ἐμπνέει τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ἐλπίδα. ὦ! Εἶσαι δι' ἐμὲ ὁ ἄγγελος ὁ ὁποῖος μὲ σώζει ἀπὸ τὴν ἀηθίαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ μοῦ ἀνοίγει τὰς πύλας ἐνὸς παραδείσου, τοῦ παραδείσου τὸν ὁποῖον ἐφαντάζετο ὁ νοῦς μου καὶ ἐδίψα ἡ ψυχὴ μου καὶ ἐπόθει ἡ καρδιά μου. Ἄς ζήσωμεν μαζὺ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ὅ,τι ἐπόθησες ἀπέναντι τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν θὰ δημιουργήσῃ ὀλόγουρά σου ἡ πιστοτέρα ἀφοσίωσις καὶ ἡ βαθυτέρα λατρεία. Ἀγάπησέ με καὶ θ' ἀνορύξω πρὸς χάριν σου ἀκίνητα μεταλλεῖα ἀγάπης καὶ θὰ δανεισθῶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸν ἔρωτά μου καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης διὰ τὴν πίστιν μου.

Καὶ ἡ κόρη ὄνειρεύεται!

Ἐξακολουθεῖ ὁ νέος νὰ κηλοῖ τὰ ὄψα τῆς διὰ τῆς μαγευτικῆς του γλώσσης, καὶ ἡ ἁρμονία τῶν λόγων του τρυπᾷ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς.

Καθὼς εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ γονατιστὸς ἐμπρὸς τῆς ἐκτείνει τώρα ἐκείνην τὸ χεῖρ τῆς καὶ τοῦ θωπεύει τὴν κόμην.

Εἰς τὰ μάτια του τὰ γαλανὰ ἀνακαλύπτει τὴν πεποιθήσιν καὶ τὴν πίστιν καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς μορφῆς του τῆς δίδει τὴν ἐλπίδα ὅτι πραγματικῶς ὅσα ἤκουσε πρὸ ὀλίγου ἤτο τὸ ἐπίσημον συμβόλαιον τῆς ἀγάπης των.

Εὕρισκεται πάλιν εἰς τὴν γωνίαν τῆς μικρᾶς μυροβόλου αἰθούσης ὅπου τὸν ἐγνώρισε τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ἑσπέρας.

Ἄλλ' εἶναι μόνοι τώρα· τὸ ὄνειρον ἐξήφρανε τοὺς πρὶν ὀχληροὺς συνορταστάς, χάριν τῶν ὁποίων ἐδανείζοντο τὰς λέξεις των ἀπὸ τὸ λεξικὸν τῆς κοινοτοπίας καὶ τῆς πεζότητος.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΡΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΑΣ"

Ἦσαν τώρα μόνοι καὶ ἐλεύθεροι νὰ ὀμιλήσουν.

Ἐπάνω εἰς τὸ κλειδοκύμβάλον τὰ ἀνθοδοχεῖα εἶχαν στρέψη ἄλλου τὴν προσοχὴν των καὶ ἡ λατάνια συνωμίλει σοβαρῶς μὲ τὸν φίλον, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς τοὺς δύο ἐρωτευμένους.

Τὰ κόκκαλα τοῦ κλειδοκύμβάλου ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύτατον καὶ μίαν στιγμὴν ἐσθέσθησαν οἱ λαμπτῆρες τοῦ φωτός καὶ ἡ μικρὰ μυροβόλος αἰθουσα ἐβυθίσθη εἰς ἀπόλυτον σκότος.

Καὶ ὅμως τὸν ἐβλεπεν ἐκεῖ πάντοτε εἰς τοὺς πόδας τῆς γονατιστὸν τὸν νέον καὶ ἤκουε τὴν λαλιάν του τὴν ἀρμονικὴν εἰσχωροῦσαν ἕως τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς.

Μία φλόξ μυστηριώδης ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του—ἡ φλόξ μιᾶς πυρπολουμένης καρδίας—καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐσελάγιζαν ὡς δύο γλυκεῖς καὶ εἰλικρινεῖς ἥλιοι.

Ἐκεῖνος τότε τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ εὐρὺ παράθυρον τὸ βλέπον πρὸς τὸν κῆπον. Ἀνέσυραν μαζὺ τὰ βαρέα παραπετάσματα καὶ τότε ἔφθασε μέχρις αὐτῶν ἡ μεθυστικὴ ἀπόπνεια τῆς βρεγμένης γῆς καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ δειλινοῦ καὶ βανίλλιας.

Ἐβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον πλέον ν' ἀντισταθῇ.

Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἐπλησίασε δειλῶς τὰ φλέγοντα χεῖλη του, εὔρε δροσερὸν τὸ στόμα τῆς κόρης ἢ ὁποία ἐγκατελείφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

*

Αὐτὰ ὄνειρεύεται ἡ κόρη.

Καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς εὐτυχούς στιγμῆς ἀντανακλάται εἰς τὸ ἥρεμον πρόσωπόν τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς διαστέλλει γλυκύτατον μεδίαιμα ἀπειθυνόμενον πρὸς τὸν νέον τῆς ἐσπερίδος καὶ τοῦ ὄνειρου.

Καὶ οἱ κάκτοι κρυφομιλοῦν μετὰξὺ των παρακολουθοῦντες μὲ τὰ μάτια τῆς μικρᾶς των ψυχῆς τὸ ὄνειρον τῆς κόρης, καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι των ὡς διὰ νὰ ἴδουν τοὺς δύο νέους εἰς τὸ μέγα παράθυρον τῆς αἰθούσης, καὶ τὸ ἡλιοτρόπιον, τὸ ἐρω-

τευμένον με τὸν Ἀπόλλωνα, ἀκούει κατάπληκτον τὴν φλογεράν διήγησιν.
 Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κόρης, ἡ μυρωμένη ἀναπνοὴ ἡ ὁποία μαζὺ με τὴν ὄσμήν τοῦ μενεξέ ἐγέννα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τ' ἄρώματα, γίνεται τώρα βαρύτερα καὶ πίπτει ἀδρανῆς ἕξαφνα ἢ χεῖρ ἡ ὁποία ὑπεστήριζε τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ἡ κόρη ἐξακολουθεῖ τὴν θελκτικὴν συνέχειαν τοῦ ὄνειρου.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

FΙΑΝΩ εἰς τὴν κλίνην τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας ἐξαπλώνει τὸ ἄβρὸν σῶμα ἡ κόρη.

Ἡ κόμη της, ἡ λυμένη κόμη τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς θλίψεως, λειποτακτεῖ ἀπὸ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν καὶ καταρρέει ὡς δύο μεγάλα μαῦρα δάκρυα ἀπὸ τὸ προσκέφαλον τὸ κατάφορτον με τὰ τρίχαπτα τῆς Βαλάνσης.

Εἰς τὰ μάτια εἰς τὰ ὁποία ἀκόμη πρὸ ὀλίγου ἐζωγραφίζετο ὁ πόθος τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ πρωτοφανοῦς, ἀντικατοπτρίζεται τώρα ὁ σπαραγμὸς τοῦ θανάτου τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν γοητειῶν.

Ἰσχνάνθησαν αἱ γραμμαὶ αἱ καμπῦλαι καὶ ἡ δρόσος τὴν ὁποίαν ἐπόθει νὰ ροφήσῃ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ ὁ ἐραστής, ἐξηντλήθη εἰς τὴν πάλιν τῶν ὄνειρων καὶ τῆς πραγματικότητος.

Ἀπὸ τὰ τεχνικὰ φατνώματα, οἱ χίλιοι ὀφθαλμοὶ οἱ ὁποῖοι ἠγρύπνουσιν πρὶν ὡς δράκοντες ἐπὶ τῆς νεάνιδος, κλαίουσιν τώρα τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἐντὸς πολυτίμου δοχείου, κρυφομιλεῖ τὸ ῥόδον καὶ ὁ μενεξὲς καὶ ἐκφράζουσιν τοὺς φόβους των διὰ τὸ δυστυχημένον θῦμα τῆς ἀγάπης. Καὶ κλίνει ὁ μενεξὲς συμπαθῆς πρὸς τὸ ὠραῖον μέτωπον καὶ ἀποστέλλει πρὸς αὐτὸ τὸ ὠραιότερόν του ἄρωμα καὶ προσπαθεῖ νὰ ζωογονήσῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν τὸ ῥόδον με τὸ μῦρόν του.

Τί νὰ κρυφολέγῃ ἄρα γε ὁ μενεξὲς πρὸς τὸ ῥόδον, μέσα εἰς τὸ πολύ-

τιμον δοχείον και ποία θλίψις να κατέρχηται εις την εύωδη ψυχην τῆς μυωσσιτίδος ή όποία σιωπηλή άκούει τά άλλα άνθη :

Τί άλλο παρά τό τελευταίον όνειρον τῆς κόρης, τ' όνειρον τό γεμάτον από την πικριάν των ελπίδων που διεψεύσθησαν και την απογοήτευσιν τῆς σκληρᾶς πραγματικότητας, τ' όνειρον τό όποιον δέν είναι πλέον ή άπάτη του ύποθετικοῦ και φανταστικοῦ κόσμου, άλλ' ή αλήθεια τῆς μαύρης και άθλιας ζωῆς ;

*

Ἡ κόρη όνειρεύεται !

Τά μάτια τά βεβαρυμένα από τά δάκρυα κλείονται πλέον και έρχεται ό ύπνος να συντελέση την βαλσαμωτικήν του θεραπείαν.

Εις τά χέρια της κρατεί άκόμη την μαργαρίταν την όποιαν ήρώτησεν άν θα έλθη ό νέος. Ἡ μαργαρίτα άπήντησε.

Δέν θα έλθη.

Δέν την έλυπήθη καν τό άνθος. Ἄπονον, άπαθές εις τό άτύχημά της, ήρέσθη να τῆς εἶπῃ την αλήθειαν. Ἄδιάφορον άν ή αλήθεια αυτή θα την έφόνευε.

Δέν θα έλθη λοιπόν πλέον. Τό άπεφάσισεν όριστικῶς. Και ή ψυχή του έδέχθη μίαν τοιαύτην άπόφασιν ;

Φεῦ ! Τήν έδέχθη.

Ἡ κόρος παρευσκεύασε τό έδαφος. Δέν είχε πλέον θέληγητρον δι' αυτόν εκείνος ό έρωσ και έβλεπεν ή κόρη ότι από στιγμῆς εις στιγμήν καθίστατο ψυχρότερος εκείνος ό όποιος πρό όλίγων άκόμη μηνών έφλέγετο δι' αυτήν.

Και τόν έπερίμενε και τώρα άκόμη ματαίως, όπως τόν έπερίμενε και χθές. Τό μεσονύκτιον όμως έσήμανε και ούτε χθές ούτε καν άπόψε τόν ειδε να εισέρχηται εις τό δωμάτιον τό όποιον ως πρό όλίγου άκόμη έλεγε παράδεισόν του.

Και αί ώραι παρήλθον ή μία μετά την άλλην, βραδείαι, άνάληγτοι, άπαθείς. Τό ώρολόγιόν της έσήμαινε, τώρα τας ώρας αυτές αί όποιαι έσημείωναν τόν θάνατον μιᾶς εύτυχίας, με τόν ιδιον άδιάφορον τόνον με τόν όποιον έσημείωνε πρό όλίγων άκόμη έβδομαδων την εύτυχιάν αυτήν. Τά βλέμματα τῆς κόρης έστρέφοντο έκπληκτικᾶ από τό ώρολόγιον πρός την θύραν. Ἄλλ' εκείνη έμνε κλειστή εις την εύτυχιάν της και εκείνο προύχρει βραδέως ως δήμιος, άυστηρόν ως όργανον άνωτέρων άποφάσεων.

Ἐπί τέλους μία άμφίβολος, μία δειλή λάμψις είχεν άρχίση να εισέρχεται εις τό δωμάτιον. Ἦτο ή πρώτη λάμψις τῆς αὐγῆς, ή όποία ήρχετο να φωτίση όλον τόν κόσμον. Μόνον τά βάθη τῆς ψυχῆς τῆς δυστυχουῆς εκείνης δέν ήρχετο να φωτίση ή άνάληγτος και άδυσώπητος εκείνη αὐγή.

Και την στιγμήν καθ' ήν εκατομμύρια όφθαλμῶν άνοίγονται εις την έλπίδα τῆς ζωῆς και εις τόν πόθον τῆς υπάρξεως, ή κόρη έκλεισε τούς ιδιικούς της όφθαλμούς τούς βεβαρυμένους από τά δάκρυα.

※ TO TELEYTAION ONEIPON ※

Καὶ ὄνειρεύεται!

Ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της περνᾷ ὁλόκληρος ἐκεῖνος ὁ βίος ὁ τρίμηνος τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς γοητείας καὶ τῶν ὑποσχέσεων.

Ἐπαναβλέπει τώρα τὴν γωνίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου ὅπου οἱ δύο των μακρὰν τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν ἀντήλασσον τοὺς ὄρκους τῆς αἰωνίας πίστεως.

Βλέπει πάλιν τ' ἄνθη τὰ ὅποια ὡς νὰ τὴν κατεσκόπευσαν ζηλοτύπως καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ κλειδοκυμβάλου ἅτινα ἤκουον κρυφὰ ὡς νὰ ἤθελον νὰ δανεισθοῦν ἀγνώστους ἀρμονίας ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος.

Νὰ καὶ τὸ μέγαλον παράθυρον τὸ βλέπον πρὸς τὸν κήπον ὅπου κρυφὰ, κρυφὰ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐννοήσῃ ἀντήλλαξαν τὸν πρῶτον ἀσπασμόν, ἐνῶ δῆθεν παρετήρουν τὰ πρῶτα τριαντάφυλλα ποῦ ἤνοιγαν εἰς τὴν θερμὴν πνοὴν τοῦ Ἀπριλίου.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὄνειρου, ἀπὸ ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας συγχέονται αἱ ἀποστάσεις καὶ τὰ διαστήματα, παρήλασσαν ὁλόκληρος ἡ τρίμηνος γοητεία, αἱ ἡμέραι τῆς ῥέμβης καὶ τῆς προσδοκίας καὶ αἱ ἐσπέροι τῆς τρυφερᾶς συνδιαλέξεως καὶ τῆς ἀνταμοιβῆς τῶν ὄρκων.

Παρήλασσαν τώρα ἔμπρὸς εἰς τὰ δακρυσμένα μάτια της, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ τρυφεραὶ σκηναὶ αἱ ὅποια ὑπεδούλωσαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν νεανικὴν καὶ ἀμάθητον καρδίαν της.

Ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει ἀκόμη διὰ μυριστὴν φορὰν τὴν φωνὴν του τὴν μαγικὴν ψάλλουσαν τὸν ἀθάνατον ὕμνον πρὸς τὸν αἰώνιον ἔρωτα, ἐνόμισεν ὅτι τὸν βλέπει ἀκόμη γονυπετὴ πρὸ τῶν ποδῶν της, ἐρχόμενον ν' ἀντλήσῃ ἐλπίδα ἀπὸ τὰ φλογεβόλα μάτια της καὶ δρόσον ἀπὸ τὰ ὑγρά της χεῖλη.

Τὸν ἠσθάνθη πλησίον της, ἀσθμαίνοντα ἀπὸ τὴν συγκράτησιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του καὶ ῥιγοῦντα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ὅτι ἔβλεπε τὴν χεῖρά της μέσα εἰς τὴν ἰδικὴν του.

Τὸν ἀντελαμβάνετο ἐναλλάξ θερμὸν καὶ παγερόν, παλαιόντα μεταξὺ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ κρύψῃ ἀπὸ ὅλους τὸν ἔρωτά του καὶ τὸν πόθον τοῦ νὰ διαῤῥήξῃ πλέον — ὅπως τῆς ἔλεγε — τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ εἴπῃ εἰς ὅλους ὅτι τὴν λατρεῖ.

Καὶ ἀπέσυρε τὰς χεῖράς της διὰ νὰ μὴ τῆς μεταδοθῇ τὸ ῥίγος του καὶ προδοθῶσιν, καὶ ἔτεινε τὰ χεῖλη της διὰ νὰ δροσίσῃ τὰ ξηρὰ καὶ φλέγοντα χεῖλη του ὀπίσω ἀπὸ τὰ βαρέα παραπετάσματα τοῦ μεγάλου παραθύρου τοῦ κήπου.

Καὶ ὄνειρεύεται ἀκόμη.

Τώρα ὁμως τὸν βλέπει ἐντελῶς μεταβεβλημένον.

Δὲν εἶναι πλέον ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος τὴν ἠγάπα, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθεν ἕνα βράδυ εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου τὴν ἀπεκοίμησε μὲ ὠραία λόγια ἔρωτος.

Είναι τώρα αδιάφορος και ψυχρός και έρχεται να τής αναγγείλη ότι δεν θα τον ιδη πλέον. Και λαμβάνει τον άγριον τόνον του κεραυνοῦ και αι φράσεις του είναι άγριαι και όρμητικαί ως αι ρίπαί μυκωμένης καταγρίδος.

— Δέν πρέπει ν' αγαπώμεθα πλέον, τής λέγει. Αισθάνομαι ότι ήλθεν ήδη ό καιρός να τελειώση και τó ειδύλλιον αυτό όπως τελειώνουν όλα τά ειδύλλια τών έρωτευμένων. Σε ήγάπησα και σου προσέφερα άρκετόν καιρόν τήν ζωήν μου. Τώρα δέν έχω πλέον τίποτε άλλο να σου προσφέρω και δέν επιθυμώ να ζω με τήν έλεημοσύνην τής αγάπης σου. Δέν με φωτίζουν πλέον εις τόν δρόμον μου όφθαλμοί τούς όποιους έπαυσα να θαυμάζω και άσφυκτιώ εις τήν στενήν άτμοσφαιραν τήν όποιαν έπλάσαμεν γύρω· τά χείλη σου δέν έχουν πλέον δρόσον να πάρω και πλησίον σου αισθάνομαι ταχύτερον μαραινομένην τήν φλόγα τής καρδιάς μου. Οί πόνοι τής ψυχής μου και τής καρδιάς μου ό κάματος δέν αποκοιμίζεται πλέον με τούς λόγους σου και ή άρμονία των εξησθένησε τόσον ώστε δέν ήμπορεί πλέον να φθάση μέχρι του στήθους μου. 'Ας λησμονήσωμεν ότι ήγαπήθημεν. 'Υπήρξε και αυτό έν ωραίον διάλειμμα εις τήν ζωήν μας άλλ' όλα τά διαλείμματα έχουν τέλος και πρέπει να τó επιταχύνωμεν διότι έπέρχεται τó τέλος του πεζότατον και οικτρότατον. Σε ήγάπησα πολύ και ήθέλησα να δημιουργήσω γύρω σου μίαν άτμοσφαιραν λατρείας και άφοσιώσεως. Φαίνεται ότι έζήτησα να κάμω κάτι αδύνατον και παραιτούμαι. Και σύ με ήγάπησες πολύ. 'Αλλά τώρα όλα αυτά ανήκουν εις τó παρελθόν, τó όποιον πρέπει ν' αποχαιρέτησωμεν.

Προσεπάθησεν ή κόρη να τόν μεταπέιση.

'Ηθέλησε να εκλιπαρήση τήν αγάπην του δι' εύσπλαγχνίαν, δι' οίκτον. 'Αλλ' εκείνος ήτον άμετάπειστος και απήλθεν.

Και ή κόρη εξύπνησε. *

'Η αναπνοή της ήτο δύσκολος τώρα. Τ' άνθη άτινα είχε κλείση εις τó δωμάτιον, είχαν πληρώση τήν άτμοσφαιραν φονικῶν άρωμάτων.

'Η κόρη έμειδιάσεν.

'Ελαθεν άκόμη μίαν μαργαρίταν εις τήν χείρα της δια να τήν έρωτήση άν θα έλθη άλλ' άμέσως τήν άφῆκε.

— Διατί να σ' έρωτήσω πτωχόν μου άνθος, είπε. Μήπως δέν ήξέυρω ότι δέν θα έλθη;

Και παρατήρησε τ' άνθη του δοχείου. 'Ο μενεξές και ή βανίλλια

ἐρρίγουν τώρα. Εἶχον ἐννοήσῃ ὅτι συνήχθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ φονεύσουν τὴν κόρην καὶ πικρᾶνουν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἀλλ' ἤδη ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχε πληρωθῆ καὶ ὁ τελευταῖος ὕπνος, ὁ ὕπνος τῆς ἀσφυξίας, κατῆρχετο τώρα βαρὺς πρὸς τὰ βλέφαρα τῆς κόρης, φέρων μαζύ του τὸ βάλαμον τῆς ἀνυπαρξίας καὶ τὸ φάρμακον τῆς λήθης.

Καὶ ἡ κόρη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ψιθυρίζουσα.

— Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον μου ὄνειρον!

(1900)

Ο ΡΙΠ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΜΑΣ

ΟΤΑΝ γαμπρὸς θεὰ γενῆς
Κι' ἐμὲ νυφοῦλα θὰ μὲ ντύσουν,
Καὶ μὲ στεφάνι λεμονιάς
Τὸ μέτωπό μου θὰ στολίσουν.

*

Ἄγνες λαμπάδες καὶ τοὺς δυό,
Τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ μᾶς φωτίζουν,
Λιθάνι κι' ἄνθη εὐωδιές,
Ὀλόγυρά μας θὰ σκορπίζουν.

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ τοὺς δυό,
Μὲ δάκρυα θὲ νὰ μᾶς φιλοῦνε,
Τραγοῦδια χάρου καὶ ζωῆς
Στὰ σπητικά μας θ' ἀντηχοῦνε.

*

Ὅταν γαμπρὸς θεὰ γενῆς
Κι' ἐγὼ νυφοῦλα στολισμένη
Μ' ἄσπρα φορέματα κι' ἄνθους
Χλωμὴ θὰ κοίτωμαι σβυσμένη.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

ΣΑΝ τὸν Ἴνδο Βραχμᾶνα κομματιάζεται
Μπροστὰ σ' Ἐσένα — τὸ Θεό της — ἡ καρδιά μου,
Κ' ἡ μαρμαρένιζ ἡ ζωὴ Σου, ἀδιάφορη,
Βλέπει τοὺς πόνους καὶ τὰ δάκρυά μου.

*

Ἄντὶ τῆς τόσες τῆς λατρείας μου πληγῆς
Μὲ μιὰ Σου λέξι εὐσπλαγγνη, γλυκειά, νὰ κλείσης,
Φαρμάκι προσπαθεῖς μὲ τὴ ματιά, σκληρὴ,
Ἀκόμα κι' ἄλλη φλόγα μέσα μου νὰ χύσης.

(Ἐξ Ἀνεκδότου Σὺλλογῆς: «Μαρμαραγαί».)

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

